

salvator

DAVIDSFONDS

GROENCOMITE

HEEMVRIENDEN

KESELS DRIEMAANDELIJKS CULTUREEL TIJDSCHRIFT

Nr. 34

't Seppeke zoals het er vele jaren geleden uitzag.

IN DIT NUMMER ...

't Seppeke, dat heerlijke stukje landschap, weliswaar in Emblem, maar dat wij stiekem altijd als iets van Kessel hebben aangevoeld.

't Plaske, geliefkoosd plekje van onze voorbije jeugd.

Hoe de uiteengevallen en ruziemakende coalitie van Groooit-Nijlen omspringt met milieubehoud en 'wettelijke' verkavelingen.

150 jaar 'Vive la Belgique !'

'T SEPPEKE (1)

Naar schatting werd 't Seppeke omstreeks 1800 gebouwd aan een doorwaadbare plaats door de Kleine Nete (2). Het was toen een boerderijtje waarvan de landbouwactiviteit een eindje verder lag, nl. langs de Vogelzangstraat. Als een vreedzame oase lag het eenzaam en verlaten aan de waterkant, omgeven door schier eindeloze lage beemden zonder een enkele boom.

De huidige Elzestraat (3) was tot het einde der 19e eeuw de enige verbindingsweg tussen Kessel en Emblem (4). Menige pas-

(1) 't Seppeke, ook wel eens - maar dan door niet-Kesselaars - de Seppekens genoemd. Afgeleid van het oud Nederlandse woord 'Zype' of waterdoorgang. Meervoud ? Best verstaanbaar, zowel door de Nete als door de Krekelbeek. Op Emblems grondgebied heet de weg vanuit Emblem dorp naar 't Seppeke de Voortstraat. Voort of voorde, een andere oude naam voor een doorwaadbare plaats.

(2) De Kleine Nete : bij ons werd ze steevast 'd'Emmelse Neet' genoemd, om ze te onderscheiden van onze tweede Nete die hier 'den Balderse of Gestelse Neet' genoemd werd.

(3) Elzestraat : deze benaming is nog niet zo oud. De vroegere en eeuwenoude naam luidde : 'Ettingbaan'. In feite was deze Ettingbaan de weg vanuit de dorpskom via de Pastoriestraat, een gedeelte van de Statiesteeweg, de Suikertorenweg en de huidige Elzestraat. Etting betekent weiland. Om de beemden in de omgeving van deze oude weg dwars door de beemden aan te duiden sprak men steeds van 'd'Emmelse Etting'.

(4) De huidige verbinding Emblem via 't Sas is slechts tot stand gekomen in 1894. We herhalen : er was vroeger slechts één weg naar Emblem nl. via het Seppeke !

Als een vreedzame oase lag 't Seppeke eenzaam en verlaten aan de waterkant, omgeven door schier eindeloze lage beemden zonder één enkele boom. Foto uit de jaren dertig.

sant heeft, in het gras of tegen de gevel gezeten, zijn klompen en kousen uitgetrokken en vervolgens de broekspijpen opgestroopt om door de Nete te waden. Aan dat 'doorbadem' was soms ook een plezierige kant verbonden want meer dan één stuiver werd er verdiend met het vrouwvolk op de rug te nemen en naar de overkant te dragen ! Vele boeren en voerlui hebben uren gewacht (toen konden ze nog wachten) op het lage tij om met paard en kar door de Neet te rijden, toen waren er immers nog geen dijken zoals nu ! De straat, die eigenlijk maar een breed karrespoor was, liep aan de overkant langs de pastorie recht naar Emblem kerk.

Door al dat over en weer stappen en rijden is de bodem van de Kleine Nete hier bikkelhard geworden, afgezien natuurlijk van het slijk dat op de oude 'route' ligt.

In die grote passage van vroeger heeft een bijdehands iemand 'brood' gezien, want er kwam een bord aan de gevel : 'Café 't Seppeke'. Na het kanaliseren en het beter bevaarbaar maken van de Nete - uiteraard werden dan de dijken verhoogd - werd het moeilijker om te voet over te steken. Een 'bac' of een boot werd in gebruik genomen en aan 't Seppeke was nu, zoals de volksmond het uitdrukte, 'een overzet'.

Gommaar Delabruyère, kleinzoon van de vondeling Jean Delabruyère (5), in de wandeling omwille van zijn, met een Kesselse

(5) Jean Delabruyere : zie Salvator nr. 21, bladzijde 4.

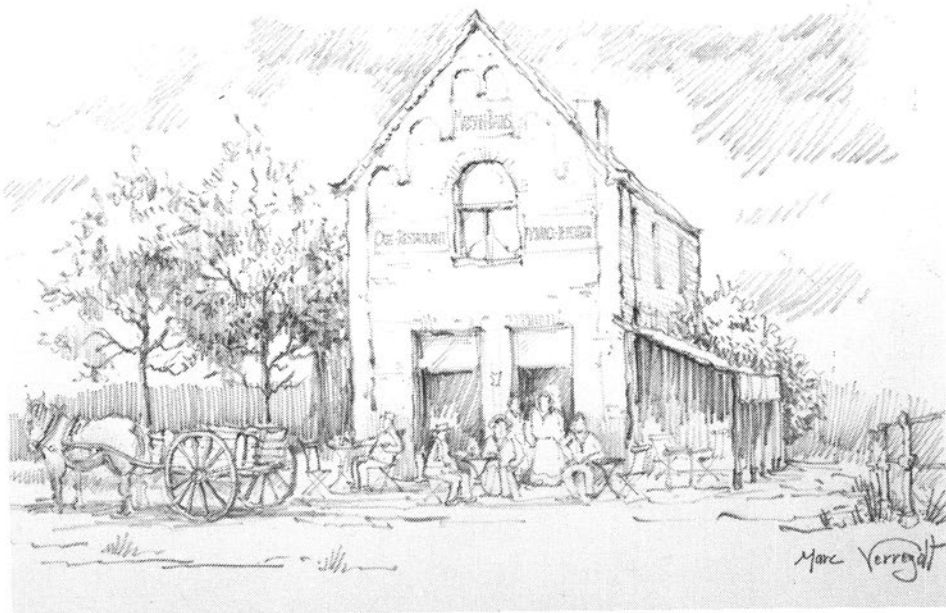
Aan het 'doorbaden' was soms ook een plezante kant verbonden want meer dan één stuiver werd er door verdiend met het vrouwvolk op de rug te nemen en naar de overkant te dragen.

mond, moeilijk uit te spreken naam 'Marus Bruweel' genoemd, huurde 't Seppeke van een Nijlense kaasboer vóór de eerste wereldoorlog. Het was een paradijs voor dagjesmelkers, dichters en dromers, voor stropers en palingvissers, en ook voor 't gewone boerevolk en de vele harde wroeters die de Statie toen kende ! Er werden toen tussen pot en pint (en de borrel) sterk gekruide verhalen verteld vooral door stropers en vissers en naarmate het avondlijke uur vorderde werd de vangst of de buit meestal groter !

Schippers met trekschuiten legden aan om hun trekpaard(en) te laten eten en drinken en zichzelf deden zich te goed aan het heerlijke gerstenat van 't vat. Een enkele keer bleven ze er zelfs overnachten.

Ook nu nog is 't Seppeke een oase van rust gebleven en ligt het als een juweeltje in een heerlijk stukje landschap. De omgeving is er de laatste 20 à 30 jaar wel totaal van uitzicht veranderd.

Het deftige 'Maison des Bains' zoals het rond 1900 genoemd werd, nu beter gekend als 'bij de Miel van 't sas' waar je heerlijke gueuze en kriek kan drinken! (sluikreclame)

'Baaske Vranckx', uitbater van het 'Maison des bains' zoals het rond 1900 genoemd werd, of het 'Badhuis' was er regelmatig te vinden. Hij was een verwoed visser en jager. Zijn netten en visgerei liet hij gemakkelijkheidshalve - of met voorbedachten rade - achter in 't Seppeke. Baaske Vranckx en Marus Bruweel hebben samen vele uren de netten door de Krekelbeek getrokken. Ja, je leest goed, de Krekelbeek (6) want toen zat daar nog veel vis op !

(6) Krekelbeek : grens tussen Kessel en Emblem. Op oude kaarten was de Krekelbeek een zijarm van de Nete die ongeveer ter hoogte van de grens tussen Kessel en Nijlen terug bij elkaar vloeiden. Heel dit gebied was dus een eiland ! 't Seppeke ligt op Emblems grondgebied, maar 't wordt toch steeds als een stukje Kessel aanzien. Was het een beek, in dit geval, een grens waarover men 'krekelde' of ruzie maakte (?). De uitspraak op z'n Kessels is 'Kreukelbeek' en dat doet dan meer aan echte krekels denken. Moeilijk uit te leggen. De veertigers en vijftigers van Kessel-Station hebben praktisch allemaal nog leren zwemmen in een bocht van deze Krekelbeek, het 'zwemputteke' genoemd. Waar is de tijd !!! De Krekelbeek was daar bijna zo breed als de Neet zelf.

Vele boeren en voerlui hebben uren naar de lage tij gewacht (toen konden ze nog wachten) om met paard en kar door de Neet te kunnen rijden.

Na de eerste wereldoorlog - voor onze jongeren die niet goed weten wanneer dat was, na 1918 - werd 't Seppeke verhuurd aan Gust Van Loock, of 'Gustje uit de Lindekens (7), Gustje de vader van Wiske 'van Keulle Schellens'!

(7) De Lindekens. 19e eeuwse herberg in de Lindekensbaan gelegen (vandaar de naam) die rond 1900 zeer gekend was op Kessel-Statie.

Gustje had hier een botermolen die tegen de gevel van het huisje voortbewogen werd door een 'boterhond'. Door in het rad te lopen werd binnen in de woning 'geboterd'. Blind geworden kwijtte deze hond zich letterlijk blindelings van zijn taak en dit zonder enig menselijk toezicht !

Circa 1924 verkocht de Nijlense kaasboer 't Seppeke aan Jan Thielemans, alias 'Jan van 't Seppeke'. De 'overzet' werd door hem in stand gehouden tot de jaren 1935-1936. Omstreeks 1939 was het huisje onbewoond, maar tijdens de mobilisatie tot mei 1940 werd het in beslag genomen door het Belgisch leger dat hier een wachtpost inrichtte. Toen de oorlog uitbrak bouwde Jan van 't Seppeke prompt een oven in ... de slaapkamer. De mensen uit het gebuurte en ook een Nijlens sluikbakker konden daar 's nachts menig broodje bakken !

Tijdens de oorlog was 't Seppeke volledig vervallen. Het werd toen aangekocht door een architect uit Lier (Fr. Thoen) die 't Seppeke maakte tot wat het nu is : een wondermooi idyllisch buitenverblijf.

Nog steeds is het Seppeke een oase van rust. Is de omgeving hier in een tijdspanne van twintig, dertig jaar totaal van uitzicht veranderd - Felix Timmermans zou het helemaal niet meer herkennen - dan blijft het toch nog steeds dat paradijselijke land, dat eeuwig zalige land, dat groene dal van onze jeugd.

Jan Florus

HET PLASKE.

Als je zo een dagje ouder wordt, begin je pas te beseffen hoe mooi het toen allemaal wel was. Je voelt een beetje heimwee naar die voorbije jaren en die vele schone dagen uit je prille jeugd. Het was toen allemaal nog zo eenvoudig, zo ongekunsteld, zo veel minder druk dan nu.

Jawel, we hebben tegenwoordig alle streken bezocht ! Iedereen beschikt immers over een eigen wagen. Tijdens het weekeinde trekken wij er allemaal op uit om nog meer te zien en nog meer te genieten. Elke vakantie rijden wij voor een paar weken naar zee, de Ardennen of naar verre landen. Wij staan in bewondering voor het woeste gebergte, de wijde bruisende zee, de verre horizonten ! En vol lof over al het heerlijke wat die streken ons te bieden hebben keren wij dan, heel moe, terug naar huis, ... maar ... mooi bruin gebrand ...

Sommige jaren stond heel de vlakte van 't Plaske blank en de boeren van de Bart moesten dan met een bootje naar het dorp varen om levensmiddelen en steenkool in te kopen.

Zo weinig mensen kunnen vandaag de schoonheid van hun eigen Kessel nog waarderen ! Het moet tegenwoordig maar ver van huis zijn en hopen geld kosten, zoniet is het geen echte vakantie geweest !

Toch biedt ons dorpje nog van die mooie, rustige hoekjes die een wandeling overwaard zijn, alhoewel de laatste jaren veel van die typische hoekjes deerlijk verknoeid werden. Of is dat de tol die we moeten betalen aan de moderne tijd ?

Voor mij blijft de groene vallei van het 't Loopke' een van de allerliefste plekjes ! De beemdekens, het elzebos met zijn hoge, wuivende kanada-populieren, het gasthuisbos vol met elfurenbloempjes, bosanemoontjes en speenkruid, en het ruisende riet van 't plaske temidden van de gele lis- en dotterbloemen.

Van tussen het ratelende gebladerte heb je een enig mooi zicht op het dorp met zijn prachtige kerk, het gemeentehuis en de wirwar van rode en grijze daken van de vele huizen rondom. Een echt schilderij onder een helder blauwe hemel met jagende witte wolken. Voor hoelang nog want ter hoogte van de geplande expresweg zijn de piketten immers reeds geslagen, dwars door 't plaske !

Wat hebben we destijds op dit heerlijke plekje gestoeid en geravot ! Ieder jaargetijde bracht altijd iets nieuw om te beleven. De wintermaanden waren voor de jeugd bijzonder boeiend ! In de twintiger jaren schoten de beemden en de bossen er altijd onder water omdat de Rottebeek en 't Loopke telkens buiten hun oevers traden. Sommige jaren kwam het water zelfs tot aan het Kerkstraatje. Heel die vlakte stond dan blank en de boeren van de Bart moesten dan met een bootje naar het dorp varen om levensmiddelen en steenkool in te doen. Die mensen hadden het niet gemakkelijk, maar voor de bengels was het een dolle pret !

's Zomers trokken groepen huisvrouwen in de bossen en kanten om met de sikkel gras af te snijden voor hun geiten.

In de oude schiefgezakte bakstenen muur van Sander uit de hel, op het einde van het Gasthuisstraatje, stond nog zo'n lief lichtblauw geschilderd meikapelleke dat reeds vóór het slopen van deze muur veel te lijden had gehad onder de beeldstormerij van enkele straitschuimers.

Ze lieten blikjes en doosjes te water en sprongen van vreugde in het rond wanneer de wind het spul als een bootje over de eindeloze plas voortjoeg ! In die tijd stond in het Kerkstraatje een klein versleten suikerkraampje. De straatridders hadden er het deurtje van afgeprutst en naar het water gesleurd. Een paar waaghalzen gebruikten het stuk hout als vlot. Met lange stokken, druipnatte sokken en broeken duwden ze het ding af tot groot jolijt van de overige bengels.

Wanneer de vorst zijn intrede deed begon de kermis pas voor goed ! Iedere knaap daagde op met een slee, meestal zelf heel eenvoudig in mekaar geknutseld. Met een paar stokken, waarin een stevige pin was aangebracht, werd het tuig aan 't glijden gebracht terwijl andere kinderen met houten blokken slierend over het ijs kwamen aangeleden en zulke dolle tuimelperten maakten dat ze er sterretjes van zagen. De grote mannen bonden met koorden en riempjes hun houten schaatsen aan en gleden in sierlijke bochten over de gladde vlakte. Het kleinere volkje stond er altijd vol bewondering naar te kijken. Ze bleven daar doorgaans tot het duister werd en kwamen dan half verkleumd van koude thuis. Al goed dat er toen in de meeste huiskamers een gloeiend hete Leuvense stoof op hen wachtte ! Wanneer hun bevroren tenen en vingers aan het tintelen gingen kwamen de tranen in hun ogen. Meestal zeurde moeder dan wel over kapotte blokken, stukgevalle kousen, gevaarlijk kelderijs en verdrinken enzo, maar dat kon de bengels allemaal weinig schelen want als ze 's anderendaags de kans weer klaar zagen, waren ze weer al weg.

De grote mannen hadden er altijd zo een airke van weg, af en toe, een of andere knul in 't ootje te nemen. Bij valavond trokken ze er op uit om 'schavakken' te jagen. In 't midden van 't bos legden ze een vuurtje aan waar hun slachtoffer om het vuur aan te wakkeren moest bij waken. Schijnbaar verspreidden de anderen zich dan naar alle windstreken om de 'schavakken' in de richting van het vuur op te jagen, doch kwamen natuurlijk op een afgesproken plaats bijeen om zich te verkneukelen in de simpele onschuld van hun gewillig slachtoffer, dat bij 't vuur in 't eenzame stille bos alleen was achtergebleven. Het groepje begaf zich al lachend naar het dorp om in een of ander café van achter 't gordijn af te wachten hoe laat hun goedgegelovige maat er wel zou doorkomen ! En of er later op de kap van die brave sul nog gelachen werd !

Met hoog opgestapelde zwaar beladen kruiwagens waarover ze niet zagen en met propvolle zakken op de schouders strompelden ze dagelijks over d'elzweg in groepjes van drie of vier.

In 1926 hebben wij zeer grote overstromingen gekend. Heel het Netedal en de omliggende landerijen was één eindeloze water-vlakte. Koning Albert heeft toen nog een bezoek gebracht aan de slachtoffers van de overstromingen in Lier. (Na 50 jaar komt zijn kleinzoon nog steeds dergelijke slachtoffers troosten...). Men zei dat hij ook naar Kessel zou komen. Groepjes nieuwsgierige mannen en vrouwen stonden die namiddag op het pleintje voor 't gemeentehuis trappelend van ongeduld te wachten. De burgemeester, de secretaris en de garde voelden zich helemaal niet op hun gemak en kwamen af en toe op de pui eens kijken. De secretaris had de kinderen wijsgemaakt dat ze luid 'Leve de koning' moesten roepen als de koning uit zijn wagen stapte. Toen na lang en tevergeefs wachten een ongeduldige rakker zo maar ineens, om de interessante uit te hangen, plots 'Leve de koning' riep, dacht iedereen dat het waar was.

De onderpastoor, die in 't bureauke van de secretaris de openbare bibliotheek open hield, kwam rood als een pioen buiten gesprongen. Gust de garde verscheen op de stoep en stak stoer zijn brede borst vooruit om de orde te handhaven. De secretaris slok bijna zijn eindje sigaar in en kreeg een hevige hoestbui. Iedereen was geweldig geschrokken en tuurde in de verte. Toen het plechtige ogenblik schijnbaar aangebroken was, bleek het slechts loos alarm want 't was maar Jeaneke, de bakker uit Lier, die met zijn span kwam aanrijden. De hele namiddag zijn ze toen nog in de grootste onrust blijven zitten, maar van enig koninklijk bezoek is nooit iets in huis gekomen.

Wanneer de lange koude winter voorbij was en de beemdekens zich weer heerlijk groen kleurden, doorspikkeld met duizenden witte madeliefjes en gele paardebloemen, trokken de jongens en meisjes er op uit om suikerij te steken voor de konijnen. Een weinig later werden de weiden dan weer helemaal paars van de overvloedige pinksterbloemekens waarvan de kinderen grote ruijkers maakten om er de meikapelletjes mee te versieren. In de scheef gezakte bakstenen muur van Sander uit de hel, op het einde van 't Kerkstraatje, stond nog zo'n lief lichtblauw kappelleke dat de laatste jaren echter veel te lijden heeft gehad onder de beeldstormerij van sommige straatschuimers.

In de lente kwamen onze huismoeders in 't jonge gras van de beemdekens hun linnen bleken want dat werd daar witter dan met gelijk welk waspoeder. Maar niet altijd waren de boeren daar mee opgezet. Eens heb ik een hardvochtige koppige boer er met zijn grote holleblokken vol koleire dwars zien overstappen tot razende wanhoop van een brave huismoeder.

In de maand april trokken de rakkers erop uit om vogelnesten te zoeken. Boonstaken en erwtrijzen lagen dan nog mooi opgestapeld op het veld met een laagje oude ranken en loof er bovenop om het hout een beetje tegen de vochtigheid te beschermen. Daar wisten onze snaken de nestjes te vinden van heggemusjes met helblauwe eitjes en van merels die soms al platte jongen hadden. Dat vogelnesten zoeken duurde de hele zomer door. In greppels en grachten werd deskundig nagegaan of de eitjes al dan niet bebroed waren. Verse eieren gingen onder in het water, die reeds bebroed waren dreven boven en die legden ze dan terug in het nest. De goede wikkelden ze omzichtig in hun pet en even omzichtig werden ze de ganse speurtocht lang op het hoofd megedragen. Dat er zich af en toe met die eitjes wel eens een drama afspeelde was onvermijdelijk. Met behulp van een stok werd er soms ook wel eens met de bebroede eitjes 'blindei' geslagen want deze eitjes kon men immers toch niet uitblazen.

Af en toe stootten ze wel eens op 'den Bet', de boswachter, die meestal ergens in het lommer van een boom met zijn hond een zalig dutje lag te doen.

Zelfs in de allerhoogste bomen waren de nestjes niet veilig ! Met een klimtouw om de voeten klonnen de bengels op de dikste stam om uit de holletjes de eitjes met een eierenschepper uit het nest te peuteren. Er waren echte specialisten bij die zelfs vergaten naar school te gaan. Af en toe stootten ze wel eens op 'den Bet', de boswachter, die meestal ergens in het lommer van een boom een zalig dutje lag te doen. Ze schrokken zich dan een aap en liepen zo vlug ze konden weg, want die man had altijd een grote zwarte hond bij zich, een soort 'Groenedaler' maar in de grond was het een goedaardig beest dat bij onraad enkel zijn grimmige kop grollend in de hoogte stak en dat bleek steeds voldoende om de bengels hals over kop op de vlucht te doen slaan zonder dat 'den Bet' behoefde recht te staan ...

's Zomers trokken groepjes huisvrouwen in de bossen en kanten om met de sikkel gras af te snijden voor de geiten. Met hoog-opgestapelde zwaar beladen kruiwagens waarover ze niet zagen en met propvolle zakken op de schouders strompelden ze dagelijks over d'elzweg in groepjes van drie of vier. De mensen moesten er toen wel wat voor doen !

De kinderen vertoefden meestal aan de Lindekensbeek, gingen er pootje baden en visjes vangen, die toen bij duizenden in het heldere water van 't Loopke zwommen. Het was de geliefkoosde pleisterplaats voor de bengels ! Tijdens de grote vakantie speelden ze indiaantje en Buffalo Bill. Hun aangezicht kleurden ze met braambessen rood en rond hun hoofd droegen ze woest de bladeren van de tamme kastanjelaar. Krijgshaftig slopen ze door het hoge gras en stieten rauwe kreten uit van krijgers op oorlogspad en wee het bleekgezicht dat hun weg kruiste ! Met behulp van zelfgemaakte pijlen en boog werden in d'elzen toen vreselijke veldslagen geleverd !

En wanneer de herfst zijn intrede deed zaten ze aan het rijpe fruit, trokken op de velden dikke rapen en wortelen uit en namen die dan mee naar de school om alles in hun lessenaar weg te moffelen. Als de meester het niet zag, beten ze er af en toe stiekem eens van. Toen hadden onze kinderen nog gezonde tanden en bloosden ze als kriecken !

Dat is nu allemaal al vele jaren geleden, maar als ik bij gelegenheid nog eens in de beemdekens wandel, rolt dat allemaal weer als een film voor mijn ogen voorbij en maakt het me wel een tikje weemoedig. Het plaske is er nog wel en de Lindekensbeek en de bossen ook ... maar voor hoelang nog ? En de kinderen, waar zijn die gebleven ? ...

Ghislain Verreydt

WOORDEN ZIJN GEEN OORDEN

Nu de liefde in het Groot-Nijlense coalitieheweljk - of was het eerder een driehoeksverhouding - uit is, wordt de vuile was buitengehangen.

Zo konden we dan ook in een publikatie, meer bepaald 'De Dage-raad' verspreid door één van de zich bedrogen (?!) voelende politieke partijen, ondermeer lezen : 'DAT MEN PROBEERDE PRIVE-VERKAVELAARS EN MILIEUSCHENNERS LANGS ACHTERPOORTJES HUN GANG TE LATEN GAAN'.

Een ernstige beschuldiging ! Al is het geen schokkend wereldnieuws. Ieder die niet stekeblind is heeft al wel een tijdje kunnen vaststellen dat het op dit gebied in Groot-Nijlen niet bij proberen alleen gebleven is !

Toch is het hartverheffend dit alles ook eens uit onverdachte bron te vernemen. Spijtig dat een en ander zo vaag geformuleerd wordt. Man en paard noemen is er vooralsnog niet bij. 'Men' is tenslotte een begrip waarmee je alle kanten uit kan. Een slag om de arm voor het geval 'het nog eens terug moest aangeraken' ? Of gewoon maar een manier van handelen van het politieke wereldje waar men wel gemakkelijk a maar zelden b zegt.

'Ambetant zijn', 'er dwars gaan voorliggen' en zich afzetten tegen de aangeklaagde feiten wordt nu vooropgezet als één van de oorzaken van het uiteenvallen van de coalitie.

Een weinig geloofwaardige bewering als men bedenkt dat diezelfde dwarsliggers van vandaag netjes in het gareel liepen toen vorig jaar het schandaal aan 'De Spin' in de gemeenteraad 'voorkwam'. De 'houd de dief' roepers van nu steunden toen schaamteloos de privé-verkavelaars die langs achterpoortjes hun gang wilden gaan.

VIVE LA BELGIQUE ! of ...

DE NAAKTE REALITEIT VAN 150 JAAR BELGIE.

De manier waarop Vlaanderen sociaal-economisch uitgebuit wordt door Wallonië krijgt stilaan de afmetingen van een publiek schandaal. Ook nu nog na de wansmakelijke koehandel in de schoot van de zeskoppige draak van Martens III !

De meest recente studie van de Leuvense economen toont aan dat Vlaanderen - en dat zijn U en ik - op het ogenblik zowat 130 miljard per jaar aan Wallonië betaalt. Dit is 7 % van het nationaal inkomen van de Vlamingen !

En de geplande dotaties, volgens de hoogst onrechtvaardige verdeelsleutel vastgesteld op 55 % voor Vlaanderen/45 % voor Wallonië en goedgekeurd door onze huidige Vlaamse verkozenen des volks - of moeten wij ze de alleenheersers van het profitaat noemen - zorgen ervoor dat de Vlamingen per persoon zowat F 5.800 minder zullen krijgen dan de franstaligen. Op die wijze wordt een gemiddeld gezin in Vlaanderen - en dit met het fiat van onze zogezegde Vlaamse politieke vertegenwoordigers - voor F 20.000 bestolen ! Het bestendigen en wettelijk vastleggen van een niet goed te praten sociaal onrecht ! Het is dan ook volkomen onbegrijpelijk dat onze sociale organisaties dat alles niet radikaal afwijzen. De vakbonden gewagen er nauwelijks van en in 'Raak' het blad van de K.W.B. wordt een en ander zelfs goedgepraat ...

DE TEWERKSTELLING IN DE OPENBARE SECTOR : FLAGRANTE VLAAMSE BENADELING !

Als er in Vlaanderen per inwoner evenveel ambtenaren te werk zouden gesteld worden als in Wallonië, dan betekent dit direct werkgelegenheid voor 70.000 Vlamingen meer.

De voorbeelden liggen voor het grijpen. Denken we o.a. maar aan :

- De Sabena : het kaderpersoneel bestaat voor 80 à 85 % uit franstaligen. Deze hoge posten waarvoor Vlamingen geen kans krijgen worden betaald met ons geld !
- De N.M.B.S. : minstens 6.000 betrekkingen te kort voor de Vlamingen, naar evenredigheid van de bevolking. Komt daar nog bij dat er momenteel in het kader van bezuinigingsmaatregelen alleen al in het Vlaamse landsgedeelte een honderdtal treinstopplaatsen zullen afgeschaft worden en reeds werden, terwijl dit in Wallonië in die mate niet het geval is. Kessel valt o.a. ook onder deze maatregel alhoewel er om en nabij de 200 personen dagelijks voor hun werk de trein nemen. Daartegenover heeft Wallonië sinds jaar en dag stopplaatsen waar per dag gemiddeld slechts 5 reizigers in- of uitstappen ! Toch wordt de Nationale Maatschappij van de Belgische Spoorwegen voor het overgrote deel gesubsidieerd met Vlaamse centen !

- De Rijkswacht : tekort voor de Vlamingen : 1500 betrekkingen. Of is dit soms opzettelijk ? Het afranselen van Vlamingen is immers doeltreffender wanneer dit door franstaligen gebeurt !

DE NATIONALE ECONOMISCHE POLITIEK VAN 2 MATEN EN 2 GEWICHTEN

De redding van het Waalse staal kost tientallen miljarden aan de staat, dus voor 60 % aan de Vlamingen. Daarbij is het zeer twijfelachtig of deze miljardeninspuiting nog enige redding zal brengen ... (cfr. Waalse steenkolenmijnen).

Voor de hoofdzakelijk Vlaamse textielsector kan er echter nog geen miljard af ... Nochtans werken in de Waalse staalnijverheid maar 40.000 mensen en in de Vlaamse textielnijverheid zowat 160.000 !

Een Waals glasbedrijf (Verlipack) krijgt uit de nationale pot een paar miljarden cadeau alhoewel de glassector niet meer tot de nationale maar wel tot de geregionaliseerde sectoren behoort.

Als echter een Vlaams conservenbedrijf (Marie Thumas) in de put zit, kan het stikken. Dan blijft de nationale kas dicht !

En alhoewel de produktiviteit in de Vlaamse industrie zowat 4,3 % hoger ligt dan in de Waalse, moeten de Vlamingen toch tevreden zijn met lonen die 8,3 % lager liggen dan in Wallonië.

DE PRIVE-SECTOR IN BRUSSEL : GROOTSTE VERFRANSINGSMACHINE.

Nooit hebben de grote financiële Belgische groepen enige serieuze inspanning gedaan voor de economische expansie in Vlaanderen. De relatieve welvaart die Vlaanderen, ondanks alles, nog kent, heeft het immers voor het grootste deel te danken aan de inplanting van buitenlandse bedrijven in de 60-er jaren.

En in Brussel bevorderen deze Belgische financiële groepen hoegenaamd niet de aanwerving van Vlamingen of het gebruik van het Nederlands in hun diensten.

Integendeel, deze Brusselse privé-bedrijven met hun arbeidscapaciteit van 430.000 mensen zijn als verfransingsmolen veel belangrijker dan de al zo beruchte Brusselse gemeentebesturen, waarin ongeveer 36.000 mensen werken.

De nationale ministers, waaronder onze 'Vlaamse' ministers, bevoegd om het decreet op het taalgebruik in het bedrijfsleven te doen naleven, maken zich trouwens niet al te moe om dit decreet te doen toepassen.

Een typisch voorbeeld uit de Brusselse diensten van de Generale Bankmaatschappij :

- in het lager kader : 25 % Vlamingen;
- in het middenkader : 18 % Vlamingen;
- in het hoger kader : 9 % Vlamingen.

Dit alles zegt wellicht veel meer dan een ellenlang betoog over de tweederangsbehandeling die de Vlamingen in dit apeland nog steeds toebedeeld krijgen.

Of moeten wij soms het schrijnend onrecht vieren van de duizenden Vlaamse jongelingen en vaders die door een oppermachtige franstalige kaste de dood werden ingejaagd aan de IJzer ?

Moeten wij Vlamingen dan ook nog de 'moorden' meevieren die het officiële België uit puur Vlaamshaterij pleegde op vele hoogstaande en eerzame mensenfiguren uit ons eigen volk ?

Moeten wij ons 'dierbaar België' dankbaar zijn voor de jarenlange opsluiting en vernedering van de meesten van onze Vlaamse schrijvers, schilders, componisten, wetenschapsmensen, enz. enkel en alleen omwille van hun Vlaamse overtuiging ?

Moeten wij feest vieren omdat ons 'dierbaar Vaderland' met Sire Baudouin en onder druk of laksheid van 'christelijke partijen' na 35 jaar nog steeds hardnekkig AMNESTIE blijft weigeren ?

Moeten wij soms een koning vieren die bereid is aan een bendeleider Happart, die ongestraft Vlaamse mensen kreupel mag slaan, audiëntie te verlenen, maar doof blijft voor de meest elementaire rechten van de overgrote meerderheid van zijn onderdanen ?

150 jaar vechten wij nu al voor ons recht en zelfbestuur. Het wordt meer dan tijd dat dit gerealiseerd wordt maar dan zonder faktuur voor de chantagepraktijken van Brussel of Wallonië ...

EN ZONDER BELGIE ALS HET MOET !

Redactie en lay-out :

Tel. 031/80.36.80

Herman Van Regenmortel
Salvatorbaan 9
2508 KESSEL

PR 000-0603726-95
BBL 320-0405166-67
ASLK 001-0769107-70

Verantwoordelijke uitgever :

Lode Van Regenmortel
Oude Bevelsesteenweg 56

2508 KESSEL